

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. К., 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – К., I. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Деян Г. Събев

Членове: Йорданка Г. Янкова
Боян Б. Ешпеков

при участието на секретаря Петя Хр. Михайлова
в присъствието на прокурора Д. Б. К.

като разгледа докладваното от Боян Б. Ешпеков Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20245100600001 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

С Присъда № 52/27.09.2023 г., постановена по НОХД № 26/2023 г., Районен съд - К. е признал А. А. Ю. от с. П., общ. К. за виновен в това, че на 20.11.2020 г. в гр. К. пред надлежен орган на властта – прокурор от Районна прокуратура – К., набедил Д. И. М. от гр. К., в извършване на престъпление по чл. 144, ал.3, вр. с ал.1 от НК – закана с убийство против личността на А. А. Ю., като знаел, че е невинен, поради което и на основание чл. 286, ал.1, вр. с чл. 55, ал.1, т.1 от НК му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 10 месеца, като на основание чл. 66, ал.1 от НК е отложил изпълнението му за срок от 3 години, както и наказание „обществено порицание“, което да бъде изпълнено чрез поставяне на присъдата на мястото за обяви и съобщения в Кметство - с. П., общ. К. за срок от 30 дни. С присъдата съдът е осъдил подсъдимия А. А. Ю. да заплати на Д. И. М. от гр. К. сумата от 3000 лева, представляваща неимуществени вреди, причинени от престъплението, извършено на 20.11.2020 г. ведно със законната лихва, считано от 20.11.2020 г., до окончателно изплащане на сумата, и е отхвърлил гражданския иск до пълния предявен размер от 10 000 лева, като недоказан. Със същата присъда подсъдимият е осъден да заплати на Д. И. М. сумата от 2500 лева, представляваща направени разноски за адвокатска защита, както и по сметка на Районен съд – К. сумата от 120 лева, представляваща държавна

такса върху уважения размер на гражданския иск.

Срещу постановената присъда е подадена жалба от адв. Х. К. от АК – К. – служебно назначен защитник на подсъдимия А. Ю., във връзка с която е образувано настоящото производство. В жалбата се твърди, че с присъдата съдът неправилно е приложил материалния закон; че при постановяването на същата са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване на правата на подсъдимия; както и че наложеното наказание е явно несправедливо. Жалбоподателят моли обжалваната присъда да бъде отменена и да бъде постановена нова, с която подсъдимият А. Ю. да бъде оправдан.

В съдебно заседание подсъдимият А. Ю. се явява лично и със служебно назначения му защитник – адв. Х. К.. Последният е освободен от участие по делото, във връзка с подадена молба от подсъдимия, с която се отказва от назначения му служебен защитник. Подсъдимият А. Ю. поддържа подадената въззивна жалба. В хода на съдебните прения подсъдимият посочва, че са налице допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и нарушение на закона от страна на Районна съд – К. при разглеждане на внесенния обвинителен акт. Прави възражение, че внесенния обвинителен акт не отговарял на чл. 246, ал.2 от НПК. Подсъдимият счита, че обвинението не било доказано по безспорен начин, както и че наказанието било явно несправедливо. Прави алтернативни искания – обжалваната присъда да бъде отменена и да бъде постановена нова, с която да бъде оправдан или присъдата да бъде отменена и делото върнато за ново разглеждане от първоинстанционния съд, поради съществени нарушения на процесуалните правила. Подсъдимият счита, че е упражнил конституционно признатото му право на сигнал до компетентния орган, в който бил направил интерпретация на съждения, без да е изложил конкретни факти, с които да е приписал престъпление, поради което не бил извършил престъпление по чл. 286, ал.1 от НК, като в тази връзка посочва съдебна практика. Прави кратък анализ на престъплението по чл. 286, ал.1 от НК. В заключение подсъдимият излага съображения, че не е осъществил от обективна и субективна страна вмененото му престъпление по чл. 286, ал.1 от НК, поради което бил неправилно осъден. В последната дума подсъдимият А. Ю. настоява да бъде признат за невиновен и да бъде оправдан.

В съдебно заседание частният обвинител и граждански ищец Д. М., редовно призован, не се явява. Явява се неговия повереник - адв. И. Б. от АК – Х.. Последният моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение. Адв. И. Б. счита, че атакуваният първоинстанционен съдебен акт е правилен, законосъобразен и обоснован, както и че при разглеждане на делото пред първа инстанция не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Събрани били всички относими и допустими доказателства, а на тяхна база Районен съд – К. бил направил правилен извод по отношение на наличието на признаците от обективна и субективна страна на

престъплението „набедяване“. Счита, че наложеното наказание е справедливо, правилно било индивидуализирано, съобразено с тежестта на извършеното деяние и обществената му опасност, както и с обществената опасност на деца. Моли първоинстанционната присъда да бъде потвърдена. Претендира за направените разноски в настоящата инстанция.

В съдебно заседание представителят на Окръжна прокуратура – К. изразява становище, че от събраните доказателства по несъмнен начин се установявало, че подсъдимият е извършител на престъплението, за което бил признат за виновен. Счита, че наложеното наказание е справедливо и правилно определено.

Окръжен съд – К., като съобрази изложените доводи в подадената въззивна жалба, както и тези, изложени в съдебно заседание, след собствен анализ на събраните в хода на производството доказателства и служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл. 319, ал.1 от НПК, от легитимирано лице – защитник на подсъдимия, и срещу акт, подлежащ на обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Първоинстанционният съд е положил необходимите усилия за цялостното изясняване на обстоятелствата във връзка с повдигнатото на подсъдимия А. Ю. обвинение, като е събрал всички възможни и необходими, искани и сочени от страните доказателства, относими към предмета на доказване по чл.102 от НПК, поради което не се е наложило събирането на доказателства във въззивното производство. Въз основа на събраните доказателства на досъдебното производство и в хода на първоинстанционното съдебно следствие, от фактическа страна се установява следното:

Подсъдимият А. А. Ю. е роден на **,**,**** г. в с. Ж., общ. К., живее в с. П., общ. К., български гражданин е, със средно образование, женен и неосъждан, ползващ се с добри характеристични данни по местоживееене.

На 20.11.2020 г. около 13.00 часа подсъдимият А. Ю. посетил ТД на НАП П., офис К., намиращ се в гр. К., ул. „Д. С.“ № 1, във връзка с подадена от него молба за предоставяне на копия на документи от извършена му данъчна проверка. Проверката била извършена от частния обвинител и граждански ищец Д. М., заемащ към онзи момент длъжността „старши инспектор“ в ТД на НАП П., офис К.. Първоначално подсъдимият разговарял със св. В. М., която заемала длъжността „главен специалист“ в сектор „А.“ в ТД на НАП П., офис К.. Последната предварително била изготвила копия на исканите от подсъдимия А. Ю. документи. В момента на получаване на същите, последния заявил на св. В. М., че това не са документите, които са му необходими, а му били необходими други такива. Вследствие на това св. В. М. се обадила на частния обвинител и граждански ищец Д. М. и го помолила

за съдействие, тъй като той бил запознат подробно с този случай. Св. Д. М. отишъл в приемната на офиса, където се намирал подсъдимият А. Ю.. Между двамата възникнал спор относно изисканите от подсъдимия документи, като св. Д. М. повишил тон при проведения разговор, но не изрекъл заплашителни и обидни и заплашителни думи спрямо подсъдимия. На възникналия спор станали свидетели Дж. Д., В. М., С. С. и Ш. Х.. След проведения разговор св. Д. М. се отправил към кабинета си, намиращ се на втория етаж в сградата, а подсъдимият напуснал същата. Веднага след това А. Ю. посетил Районна прокуратура – К., където подал жалба, в която посочил, че: „...жалбата е във връзка с отправена закана със смърт от страна на служител г-н Д. М. на длъжност ст.инспектор на ТД гр. П.....Същият на 20.11.2020 г. около 13.30 часа в сградата на ТД - НАП офис – К. пред непосредствени свидетели устно се закали за смърт срещу мен....“. Във връзка с така подадената жалба била образувана прокурорска преписка с вх. № 2377/20.11.2020 г. по описа на Районна прокуратура – К.. По нея била възложена и извършена проверка за установяване на данни за извършено престъпление по чл. 144, ал.3, вр. ал.1 от НК. Проверката приключила с постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 13.01.2021 г., на прокурор при Районна прокуратура – К.. На 14.06.2022 г. св. Д. М. подал жалба до Районна прокуратура – К., в която посочил, че подадената срещу него жалба от 20.11.2020 г. уронила доброто му име, служебна и лична репутация, както и че с тази жалба А. А. твърдял, че той (Д. М.) е извършил престъпление, при положение, че знае, че е невинен. В жалбата Д. М. отбелязал, че от подаването на жалба срещу него от подсъдимия имал притеснения, свързани със здравословния му проблем; че може да загуби работата си; както и от коментарите на колегите си, след като те разбрали за подадената срещу него жалба. Във връзка с подадената жалба от св. Д. М. било образувано досъдебно производство № 16/2022 г. по описа на ОСО при ОП – К..

Горната фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от събраните по делото гласни доказателства, установени чрез гласни доказателствени средства – частично от обясненията на подсъдимия А. Ю., дадени пред първоинстанционния съд; от показанията на Д. М., В. М., Дж. Д., С. С., Ш. Х. и М. А., дадени пред първоинстанционния съд; от писмените доказателства – жалба от А. А. Ю. с вх. № 2377/20.11.2020 г. до Районна прокуратура – К.; Разпореждане за възлагане на предварителна проверка на прокурор при РП – К. от 23.11.2020 г.; Постановление за отказ да се образува досъдебно производство на РП – К. от 13.01.2021 г.; справка за съдимост на А. А. Ю.; заверено копие на удостоверение с изх. № 8 от 22.03.2023 г., издадено от ЕТ „Д-р Г.-С.Г.“; както и от характеристика на А. А. Ю. от 04.10.2022 г.

Правилно Районен съд - К. е кредитирал показанията на свидетелите Д. М., В. М., Дж. Д., С. С., Ш. Х. и М. А., като настоящата инстанция споделя изводите му - че същите са последователни, взаимно допълващи се и непротиворечащи си едни спрямо други. Свидетелите В. М., Дж. Д., С. С. и

Ш. Х. са очевидци на възникналия словесен спор между подсъдимия и частния тъжител, а св. М. А. дава показания за състоянието на частния обвинител и граждански ищец след подаване на жалбата срещу него.

От доказателствата по делото безспорно е установено, че на 20.11.2020 г. подсъдимият А. Ю. е подал жалба в Районна прокуратура – К., в която изрично е посочил, че Д. М., служител в ТД на НАП П., офис К. пред свидетели устно се заканил „за смърт срещу него“. Подсъдимият действал със съзнанието, че такива думи не са изричани от св. Д. И., което се установява от показанията на свидетелите Д. М., В. М., Дж. Д., С. С. и Ш. Х.. В показанията си същите посочват, че е възникнал спор между двамата, и че св. Д. М. е повишил тон, но не е изричал думи, с които да е заплашил със смърт подсъдимия А. Ю.. Приетата фактическа обстановка се установява и частично от обясненията на подсъдимия, в които той посочва, че се е намирал в сградата на ТД на НАП П., офис К. на инкриминираната дата, и че се е срещнал с частния обвинител и граждански ищец Д. М.. Дори самия подсъдим в обясненията си не посочва конкретни изрази, с които Д. М. го е заплашил „свс смърт“. Обосновано Районен съд – К. не е кредитирал обясненията на подсъдимия А. Ю. в частите, в които той посочва, че е описал в жалбата си от 20.11.2020 г. това което е извършил Д. М., както и че не търсел наказателна отговорност от него. Тези обясненията на подсъдимия са в противоречие с всички други събрани доказателства. Настоящият състав не дава вяра на обясненията на подсъдимия и в частта, в която последният посочва, че св. Д. М. му е казал да бъде благодарен, че не го е срещнал сам, и да е благодарен, че тези хора са присъствали при самото пресрещане, които бил възприел като „закана за убийство“, тъй като същите остават изолирани и не се подкрепят от нито едно от другите събрани доказателства. Никой от разпитаните свидетели, присъствали на срещата между подсъдимия и частния обвинител не посочва, че тези или подобни думи са били изричани от последния. Поради това обясненията на подсъдимия в посочените части се възприемат от настоящият съдебен състав като защитна позиция, целяща оневиняването му.

Въззивният съд намира, че при анализ на всички събрани доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, се достига до единственият възможен извод, че именно - подсъдимият А. Ю. е извършил деянието, за което е предаден на съд.

При така установената по безспорен начин фактическа обстановка, настоящият състав намира, че подсъдимият А. е осъществил от обективна и субективна страна престъпния състав на чл. 286, ал.1 от НК.

Съгласно чл. 286, ал.1, пр.1 от НК, набедяването е приписване пред надлежен орган на властта на извършено от невинно лице деяние, което осъществява признаците на конкретно престъпление. Касае се за престъпление против правосъдието, като деецът се стреми да предизвика по този начин намесата на орган на властта, за да бъде подложен набедения на

наказателно преследване. Такъв резултат може да се постигне, когато деецът насочва своето изявление към органите, които са оправомощени да възбудят наказателно преследване, а това са разследващите органи, прокуратурата и съда – при престъпления от частен характер. Във всички случаи, необходима предпоставка за осъществяване на набедяването е обстоятелството деецът да е знаел, че набеденият е невинен. Престъплението е довършено в момента на депозиране на уличаващите сведения пред надлежния орган, като не е предвидено настъпването на престъпен резултат, т.е. същото е на просто извършване.

Не се оспорва от страните, че в конкретния случай, прокуратурата се явява надлежен орган на власт по смисъла на чл. 93, т.2 от НК. От събраните доказателства по делото, може да се направи несъмнен извод, че към момента на подаване на жалбата от подсъдимия до Районна прокуратура – К., последният е знаел, че набеденият Д. М. е невинен, т.е. не е извършил твърдените неправомерни действия. От показанията на свидетелите, с изключение на тези на св. М. А., се установява, че частният обвинител и граждански ищец не е изричал думи и изрази, с които да е заплашил подсъдимият „със смърт“, както и думи и изрази, които биха могли да бъдат възприети като такива. Въпреки това, в подадената жалба подсъдимият изрично е посочил, че е бил заплашен „със смърт“ от св. Д. М., т.е. че последният е извършил престъпление по чл. 144, ал.3, в.р ал.1 от НК. В конкретния случай, за да е осъществен състава на престъплението по чл. 286, ал.1 от НК не е необходимо да бъдат посочени други конкретни факти - действия или думи и изрази, с които да е осъществена закана, след като изрично е посочено престъплението, което се приписва на набедения. Неоснователно е твърдението на подсъдимия, че не е извършил престъплението, тъй като упражнил конституционното си право на сигнал до компетентния орган, с който бил направил „интерпретация на съждения“. Безспорно подсъдимият разполага с правото да сигнализира държавните органи, гарантирано от чл. 45 от Конституцията на Република България, но при това упражняване е необходимо лицата да вярват, че изнесените обстоятелства отговарят на истината. Упражняването на правото на жалба, с описание на възприети действия на другото със субективната увереност, че те не са истина, е набедяване. Още повече, че от събраните доказателства не се установява св. Д. М. дори да е изрекъл думите спрямо подсъдимия, които последният бил възприел като закана с убийство, а именно: „Да съм благодарен, че не ме е пресрещнал сам“ и „Да съм благодарен, че тези хора са присъствали при самото пресрещане от негова страна“. От субективна страна деянието е извършено при форма на вина – пряк умисъл, като подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал тяхното настъпване. Безспорно подсъдимият към момента на подаване на жалбата е знаел, съзнавал е неистинността на твърдените обстоятелства - че набеденият Д. М. е извършил престъплението, отразено в жалбата му подадена до Районна прокуратура –

К.. С подаването на жалбата подсъдимият е преследвал и специфичната цел, характерна за престъплението „набедяване“ – да се образува наказателно преследване срещу набедения, което е и водещият мотив за извършване на деянието.

Относно възражението за допуснато процесуално нарушение в хода на досъдебното производство, изразяващо се в несъответствие на обвинителния акт с изискванията относно съдържанието му по чл. 246, ал.2 от НПК, настоящият състав намира, че същото не следва да бъде разглеждано, поради неговата недопустимост, тъй като не е било поставено на обсъждане в разпоредителното заседание, съгласно чл. 248, ал.3 от НПК.

При определяне на наказанието на подсъдимия А. Ю., първоинстанционният съд е отчел като смекчаващи вината обстоятелства – чистото съдебно минало, семейната ангажираност, добри характеристични данни и изминалия голям период от време от извършване на престъплението; а отегчаващи такива не е установил; както и е обсъдил и обществената опасност на деянието, която приел за типична за този вид престъпления. Въз основа на тях първоинстанционният съд е приел, че са налице многобройни смекчаващи вината обстоятелства, поради което е счел, че и най – лекото предвидено в закона наказание се явява несъразмерно тежко за извършеното престъпление. По тези съображения първоинстанционният съд е индивидуализирал наказанието по реда на чл. 55, ал.1, т.1 от НК и е наложил на подсъдимия А. Ю. наказание „лишаване от свобода“ за срок от 10 месеца, като на основание чл. 66, ал.1 от НК е отложил изтърпяването му за срок от 3 години, както и наказание „обществено порицание“, което да бъде изпълнено чрез поставяне на присъдата на мястото за обяви и съобщения в Кметство с. П. за срок от 30 дни.

Ръководейки се от посочените обстоятелства и предвиденото в санкционната част на нормата на чл. 286, ал.1 от НК, обосновано първоинстанционният съд е счел, че наказанията следва да бъдат индивидуализирани по реда на чл. 55, ал.1, т.1 от НК - при наличие на многобройни смекчаващи вината обстоятелства, и правилно е определил наказанията по вид, размер и начин на изтърпяване, като настоящия състав споделя изводите му – че така наложените наказания съответстват на характера и тежестта на извършеното престъпление, и че със същите ще бъдат реализирани целите визирани в разпоредбата на чл. 36 от НК – да се поправи и превъзпита осъдения към спазване на законите и добрите нрави; да се въздейства предупредително върху него и да му се отнеме възможността да върши други престъпления; както и да се въздейства възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото, респ. не са явно несправедливи. Законосъобразно Районен съд – К. е приложил разпоредбата на чл. 66, ал.1 от НК, тъй като всички предпоставки за приложението му са налице, а именно – наложеното наказание е за срок до 3 години; подсъдимият не е осъждан (реабилитиран е по право) за престъпление от общ характер; и

за постигане на целите на наказанието и преди всичко за поправянето на осъдения не е наложително да изтърпи наказанието ефективно, чрез изолирането му от обществото, и от семейната и социалната му среда.

Законосъобразно Районен съд – К. е уважил частично предявения граждански иск от Д. М. за причинени неимуществени вреди от извършеното престъпление по чл. 286, ал.1 от НК, като е осъдил подсъдимия А. Ю. да заплати сумата в размер на 3000 лева на гражданския ищец. Обосновано районния съд е приел, че от установената фактическа обстановка може да се направи категоричния извод, че е настъпила вреда за набедения, вследствие на извършеното престъпление, както и че са налице всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане по чл. 45 от ЗЗД, а именно: извършено противоправно деяние, каквото е извършеното престъпление; настъпила вреда, която безспорно е установено, че е настъпила за гражданския ищец; причинна връзка между поведението на извършителя и настъпилата вреда; както и виновно поведение от страна на дееца. При определяне на размера на обезщетението, което подсъдимият следва да заплати на гражданския ищец, районния съд е взел предвид всички относими обстоятелства – засегната чест и достойнство на гражданския ищец; засегнатите му авторитет, обществена и професионална оценка, като се има предвид длъжността, която заема; настъпилия дискомфорт и притеснения от подадена жалба; коментарите на колегите му; притесненията на гражданския ищец, че ще остане без работа; както и наличието на заболяване у Димитър М., което се е обостряло в определени моменти, вследствие на преживения стрес. Тези обстоятелства се установяват както от показанията на гражданския ищец Д. М., така и от показанията на свидетелите М. А. и В. М.. Напълно споделим е и извода на районния съд, че сумата в размер на 3000 лева е справедлива и съответства на тежестта и характера на извършеното престъпление, имайки предвид посочените обстоятелства, поради което и напълно законосъобразно гражданският иск е отхвърлен до пълния му предявен размер от 10 000 лева, като неоснователен и недоказан. С оглед на това правилен е и обективирания в присъдата извод за присъждане на лихва за забава върху уважения размер на гражданския иск, считано от датата на извършване на престъплението – 20.11.2020 г., до окончателното изплащане на обезщетението.

На следващо място, закономерно и законосъобразно, на основание чл. 189, ал.3 от НК подсъдимият А. Ю. е бил осъден да заплати на Д. И. М. сумата в размер на 2500 лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение и по сметка на Районен съд – К. сумата в размер на 120 лева, представляваща държавна такса върху уважения размер на гражданския иск.

При този изход на делото, и предвид направеното искане от страна на повереника на частния обвинител и граждански ищец за присъждане на направените разноски от последния в настоящата инстанция, подсъдимият А. Ю. следва да бъде осъден да заплати на Д. М. сумата в размер на 1500 лева,

представляваща направени разноси във въззивната инстанция за адвокатско възнаграждение.

С оглед изложеното, настоящата инстанция намира, че обжалваната присъда е правилна – обоснована и законосъобразна, при постановяването ѝ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, и наложените на подсъдимия наказания не са явно несправедливи, като не са налице основания за нейната отмяна или изменение, поради което същата следва да бъде потвърдена изцяло.

Водим от изложеното, и на основание с чл. 334 т.6, във вр. с чл.338 от НПК,
Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВРЪЖДАВА Присъда № 52/27.09.2023 г., постановена по НОХД № 26/2023 г. по описа на Районен съд - К..

ОСЪЖДА А. А. Ю. от П. 62, общ. К., с ЕГН ***** да заплати на Д. И. М. от гр. К., ул. „Д. С.“ № 1, с ЕГН ***** сумата в размер на 1500 лева, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение във въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____